

KAYBETMEYİ BEKLEMİYELİM

Cama vuran yağmur damlaları, sonbaharın sessizliğinde adeta şarkılar söylüyordu. Turuncu, sarı ve kahverengi yapaklarla yağmur damlalarının buluşması yüz yıllık ayrılığın bitmesini andırıyordu. Toprak ananın yağmur damlalarıyla oluşturduğu o koku, insana benliğini hatırlatıyordu. Yasemin, menekşe ve gülün kokusu ilkbaharı sarmışken yeşil tüm gösterişle gün yüzüne çıkıyordu. Nisan yağmurlarına rağmen kuş cıvıltıları, piknik yapmak için göl kenarları bize hangi mevsimde olduğumuzu hatırlatırdı. İlk dondurmanın heyecanı, oyundan su savaşlarımızın başlangıcı bizim için tatilin habercisiydi. Kumsaldaki kumların ayaklarımızı yakmasıyla, denizde oynadığımız su oyunları ile yaşardık yaz mevsiminin tüm güzelliklerini. Giydiğimiz montlar, botlar ve bereler, eğlenerek yaptığımız kardan adamlar, yağın kara karışan kartoplarımızla bilirdik kışta olduğumuzu.

Dünyanın dengesi mi değişiyor bilmem ama artık ne kışımız, ne yazımız, ne ilkbaharımız ne de sonbaharımız var. Hangi mevsimde olduğumuzu bilmek için takvimlere bakmaya ihtiyacımız var. Karın tadını çıkaramamış, nisan yağmurlarıyla ıslanmamış, kuru yaprakların çıtırtılarını duymamış, yazın sıcaklığını hissetmemiş nesiller geliyor ardımızdan. Kendi dertlerimize o kadar dalmışız ki çevremize bu kadar zarar verdiğimizizi bile fark edemedik. Ne kadar kötü durumda olduğumuzu izlediğimiz haberlerden görür olduk. Delinen atmosferi, değişen iklimleri, nesli tükenen hayvanları, yok olan ormanları, kuruyan gölleri sıkça duyar olduk. Duyduklarımız, gördüklerimiz içimizi acıtıyor. İnsanoğlu sahip olduklarının kıymetini bilmiyor. Artık kaybettiklerimizin ve kaybedeceklerimizin farkında olmanın zamanı geldi, belki de geçiyor. Hele tüm evrenin en büyük zenginliği olan su... Varlığımız, kaynağımız, olmazsa olmazımız en büyük değer, su. Masmavi denizlerimiz, kuş cenneti göllerimiz, eşsiz güzellikte nehirlerimiz, coşkulu şelalelerimiz bize sunulmuş armağandır. Gökten düşen bir damla bereket, bir can ve hayat demektir. İşte bu yüzden dişlerimizi fırçalarken boşa akıttığımız, bulaşık yıkarken ziyan ettiğimiz, tarlalarımızı sularken hunharca harcadığımız ve hiç bitmeyeceğini düşündüğümüz bu suları gelecek nesillerden çaldığımızı unutmamalıyız. Boşa akıttığımız her damla, gelecek nesillerden alınan bir candır aslında. Sırf bunun için bile kendimizi durdurmalıyız. Yaşamak için gerekli olan bu suyu daha tasarruflu kullanmalı ve çevremizdekileri de uyarmalıyız. Bazı şeylerin önemini anlamak için kaybetmeyi beklememeliyiz. Elimizdekilerin değerini elimizdeyken bilmeliyiz.

Bu dünya sadece biz insanlara ait değil; diğer canlılar için de gelecek nesiller için de güzel bir yaşam alanı bırakmamız gerek. İnanılmaz güzelliklere sahibiz ve biz bu güzellikleri korumayı da başarabiliriz. Tüm insanlık adına daha yaşanılabilir bir dünya bırakabiliriz. Maviyi de yeşili de beraberce yaşatabiliriz. Ve diğer tüm renkler gökkuşağı gibi sarabilir tüm dünyamızı.